

de nacht naar zijn moeder, dat gaat niet, zei mijn moeder dan, want die leeft niet meer, dan werd mijn vader heel erg boos, mijn moeder kon daar heel moeilijk mee omgaan!

Vanaf die zondag is het niet meer goed gekomen, ik ben met mijn twee zussen en mijn vader naar het ziekenhuis in Den Bosch gegaan.

Moeder kon niet meer praten, dat alleen al was al een hele grote straf voor mijn moeder samen zaten ze hand in hand en het is onbeschrijfelijk hoe mijn vader en moeder samen zoals wij altijd zeggen tegen elkaar, dat was hun afscheid, heel emotioneel en tegelijk mooi om te zien hoe die met elkaar omgingen, terwijl mijn vader ouderdoms dimensie had!

Mijn twee zussen en ik konden onze tranen niet bedwingen.

Vader kon niet meer alleen in hun huisje blijven wonen, want er was geen twijfel mogelijk, mijn moeder komt niet meer terug in haar eigen woning.

Ik ben onze huisarts gaan bellen en heb de situatie uitgelegd en hem verzocht of hij iets wilde regelen om mijn vader in het verzorgingshuis Barbara te kunnen plaatsen? Maar mijn jongste zus was het er niet mee eens dat mijn vader daar naar toe ging! De dokter belde terug, dat mijn vader de volgende dag, dus op maandagmiddag terecht kon en een kamer kreeg in barbara Om mijn jongste zus uit te leggen en duidelijk te maken, dat er geen andere mogelijkheid was om vader alleen thuis te laten wonen en wij konden er ook geen 24 uur zijn voor hem!

Dokter Roel Metz was bereid om aanwezig te zijn in de woning van mijn ouders om uitleg te geven om mijn jongste zus te

overtuigen en duidelijk te maken dat het de beste manier was voor onze vader, om 13.00 uur zou de dokter op maandag komen om met ons en vader, die eigenlijk niet meer wist wat er allemaal gebeurde en waar het om ging!

Om 12.00 uur kreeg ik een telefoontje van de doktersassistente, met de mededeling dat de dokter helaas niet kon komen. Ik antwoordde meteen, dat denk ik toch van wel, zeg maar tegen hem dat ik heb gezegd dat hij moet komen, want anders kom ik hem halen, afspraak is afspraak!

Hij was er om 13.00 uur, ik heb er verder geen praat meer over gemaakt, met de dokter want het belangrijkste was dat hij mijn jongste zus overtuigd was dat er geen andere mogelijkheid was in deze situatie en dat lukte gelukkig! Dezelfde middag, dus 1 dag later als mijn moeder naar het ziekenhuis werd gebracht, hebben wij met z'n drieën mijn vader naar Barbara gebracht, natuurlijk was dat een zeer emotioneel gebeuren, maar het was wel de beste beslissing en enige oplossing!

*Een tijdje later is mijn moeder ook naar barbara gekomen wel op de ziekenafdeling, haar toestand was slecht, ze kon niks, we konden haar nergens meer blij mee maken, ze kon ook niet meer praten, ik zag enkel een glimlach als ik een van onze kleinkinderen dicht bij haar hoofd hield, haar gezicht gaf een reactie, voorheen toen ze nog in de woning in Schijndel woonde zei, ze regelmatig als we ooit naar het verzorgingstehuis barbara gaan dan wel samen met mijn Jan (mijn vader) en

dat was gelukt, vraagt niet in welke toestand, maar ze waren er inderdaad samen maar niet voor lang!

Mijn Vader heeft het nog een korte tijd naar tevredenheid doorgebracht in verzorgingshuis Barbara, hij zei regelmatig het is hier goed, goed eten en drinken, wat er met zijn vrouw aan de hand was daar kreeg hij weinig van mee, door zijn ouderdoms dementie heeft hij zoals wij het ervaren hebben weinig verdriet gehad, gelukkig zeg ik dan!

Binnen drie maanden zijn ze allebei overleden. Het klinkt gek maar ik was blij dat mijn moeder overleed, het was zo geen leven, het leven had geen waarde meer voor haar. Mijn Ouders hebben een fijn leven gehad en gelukkig eigenlijk weinig vervelende voorvallen en ellende meegemaakt in hun leven, zover wij weten in ieder geval!

*Hoe was ik als kind, heel veel buiten spelen, bijna altijd in het Wijboschbroek en in de hei.

(Waar nu het industrieterrein van Schijndel is, Duin 1,2 is) Wij gingen nooit over de normale weg, nee de kortste weg door de weilanden naar de plek van bestemming. Op een dag liepen mijn buurjongen en ik naar het Wijboschbroek, uiteraard door de weilanden en over sloten, toen we bij een boer over zijn weiland liepen in de kerkstraat, stond hij zonder dat wij hem in het zicht hadden ons op te wachten.

Toen wij op de hoek van de hooiberg waren kwam hij met een paal tevoorschijn en sloeg mijn buurjongen op zijn hoofd, ik liep gelukkig aan de goede kant. Mijn buurjongen had een zware hersenschudding en heeft zes weken in bed gelegen.